

Esrarengiz
Serhat Ayas

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Gizem Aslan

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Mayıs 2025

ISBN: 978-625-5896-24-7

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ESRARENGİZ

Serhat Ayas

CILT I

... O cevap verdi: “İşte bu, beraberliğimizin sona ermesidir. Şimdi sana, sabredemediğin şeylerin içyüzünü haber vereceğim.” dedi. “Gemi var ya o, denizde çalışan yoksul kimselerindi. Onu delerek kusurlu hâle getirmek istedim. Çünkü onların gideceği yerde her sağlam gemiyi gasp etmekte olan bir kral vardı. Erkek çocuğa gelince, onun ana babası mümin kimse-lerdendi. Çocuğun onları sonunda azdırıp inkâra sürüklenmesini uygun görmemiştik. Böylece istedik ki Rabb’leri onun yerine kendilerine ondan daha temiz ve daha merhametlisini versin. Duvara gelince, o da şehirde iki yetim çocuğun idi. Altında da onlara ait bir hazine vardı. Babaları ise iyi bir adamdı. Rabb’in istedi ki o iki çocuk güçlü çağlarına erişsinler ve Rabb’inden bir rahmet olarak hazinelerini çıkarsınlar. Ben bunları kendiliğimden yapmadım. İşte, hakkında sabretmediğin şeylerin içyüzü budur.

Kehf Suresi 78-82

1. Bölüm

Başarılı bir avukat olan Serkan, Bursa metropolünde önemli bir avukatlık bürosunun sahibiydi. Zengin bir ailenin tek oğluydu ve kendisi gibi avukat olan babasının kurduğu hukuk bürosunu yönetiyordu. Babası Haldun Bey ve annesi Nimet Hanım, uzun yıllar Bursa'da yaşadıkdan sonra artık Bodrum'da yaşamaya karar vermişlerdi. Dedelerinden bu yana ailenin mal varlığı ona kadar katlanarak gelmiş ve onunla birlikte şirketin çalışma alanı yurt dışına kadar uzanmıştı.

Serkan iyi düzeyde İngilizce bildiğinden dolayı özellikle Avrupa ülkelerinde de birçok davaya bakar konuma gelmişti. Yurt dışında katıldıkları davaların çoğu, şirket hukuku üzerinedi. Onlar, büyük uluslararası şirketlerin ticari işlemlerinde ortaya çıkan anlaşmazlıkları, ticari hukuk kurallarına göre çözülmesi amacıyla davalara müdahil oluyorlar ve uluslararası hukuk alanında kendilerini geliştirdiklerinden dolayı da genellikle aldıkları davaları kazanıyorlardı. Serkan'la beraber büroda çalışan Yavuz da uluslararası hukuk alanında kendisini iyi geliştirmişti.

Serkan, her ayın ilk haftasını ülkede genellikle de Bursa'da geçirirken kalan üç haftayı İngiltere, Almanya, Hollanda, Belçika, İsviçre gibi ülkelerde geçiriyordu. O mesleğinin ilk

dönemlerinde yurt içi davalar üzerinde çalışırken daha sonra yurt dışından dört ülkede hukuk bürosu açmış ve hukuki davalarını bu dış bürolardan yönetmeye başlamıştı. Ailesiyle yılda en fazla altı kez görüşme imkânı bulsa da yaz tatilini istisnasız bir şekilde Bodrum'daki ailesinin yanında geçirirdi. Yıllık tatili ise en fazla on günü geçmeyen zaman dilimiyle sınırlıydı. Haldun Bey ve Nimet Hanım, oğullarının üzerine titrerdi ve iki günde bir onu telefonla ararlardı.

Serkan, başak burcu olması sebebiyle tam bir işkolikti ve özel hayatı hemen hemen yok denecek kadar azdı. Üniversite hayatında iki kez ve sonrasında bir kez yaptığı başarısız gönül ilişkisi girişiminden sonra kendisini tamamen mesleğine vermişti. Serkan, az uyumayı ve çok film seyretmeyi severdi ve hafta sonları fırsat buldukça *İngiltere Premier Lig* maçlarını seyretmeye çalışırdı. Onun hiçbir zaman içkiye ve sigaraya karşı ilgisi olamamıştı. Bu yüzden yemeğini dışarıda yedikten sonra hemen evine döner ve evde kurduğu özel bir stüdyo sistemiyle güncel filmleri seyrederdi. Bazen evindeki piyanosunun başına geçer ve sevdiği şarkıları çalmaya çalışırdı. Bu şekilde yıllar yılları kovalamış ve otuz beş yaşına kadar gelmişti. O ailesinin bütün ısrarlarına rağmen, evliliğe yanaşmamış hatta kaçmıştı. İşlerinin yoğunluğu sebebiyle de ailesi onun üzerine fazla gitmemiş, bir gün uygun bir kısmetin karşısına çıkacağı umuduyla beklemede kalmışlardı.

Haldun Bey, çalıştığı yılların acısını çıkarma adına kendisine bir yat almıştı ve neredeyse bütün zamanını orada geçirmekteydi. Nimet Hanım ise yerleştikleri Bodrum'a hemen ayak uydurmuştu ve kısa bir süre içinde kendisine uygun pek çok arkadaş edinmişti.

Serkan, Bursa'da olduğu bir dönemde avukatlık bürosundan çıkmış ve tek başına Tophane semtindeki ünlü bir dönerciye öğle yemeği yemek için gitmişti. Dönercinin balkon kısmı, görüntüsüyle Bursa'yı ayaklar altına alıyordu. Balkondan bakanlara, Bursa'nın bütün güzelliği bir panorama şeklinde görsel bir ziyafet sunuyordu. Serkan, yemeğini bitirdikten sonra kahvesini içerken genç bir hanım gözüne takıldı. Genç hanımın görüntüsü, sanki eski zamanlardan fırlamış bir konak hanımefendisini andırıyordu. Beyaz fırfırlı bluzu ve siyah kadife uzun eteğiyle, Avrupa eğitimi almış soylu bir kadın görüntüsü veriyordu. Kadın'ın saçları özenle taranmıştı ve yüzünde sade denilebilecek düzeyde makyaj vardı. Kadın yemeğini yerken portresi bir ressam tarafından çizilse gerçekten güzel bir tablo ortaya çıkardı. Serkan, güzel kadın yemeğini bitirinceye kadar onu seyretti ve sonrasında içgüdüsel olarak ayağa kalkarak onun masasına doğru yöneldi. İçinde tanımadığı bir kadına karşı tanımlayamadığı garip bir hissi duyumsuyordu. O, kadının masasının önünde durdu ve:

“Hanımefendi, ben Serkan Özen, avukatım. Sizinle tanışmak istiyorum. Bir sakıncası yoksa sizin masanıza oturabilir miyim?” diyerek ondan izin istedi.

Kadın son derece naif bir tavırla karşılık verdi:

“Tabii Serkan Bey, buyurun.”

Serkan çekingen bir tavırla otururken:

“Hanımefendi, lütfen beni kadınlarla tanışmaya can atan zampara tiplerden sanmayın. Aksine ben kadın-erkek ilişkilerinde son derece başarısız biriyimdir. İçgüdüsel olarak buraya sizin yanınıza nasıl geldim, inanın ben de bilemiyorum. Şu an için kendi davranışına ben de anlam veremiyorum.” dedi.

Kadın sakinliğini hiç bozmadan:

“Önemli değil Serkan Bey. Benim adım Zeynep, Zeynep Can. Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum.” diye karşılık verdi.

Bu sözler Serkan’ı oldukça rahatlatmıştı. On iki yıldır avukatlık yapıyordu ve insan ilişkilerinde son derece rahat olmasına karşın, Zeynep’in karşısında bu denli kendisini çaresiz hissetmesi olacak iş değildi. “Aşk kördür ve kendine güveni yoktur.” sözünde olduğu gibi onunda kendisine güveni yoktu. Böylesine tuhaf duygularından dolayı biraz da kendisinden utanıyordu. Serkan konuşmasına devam etti:“Zeynep Hanım, benim bir hukuk bürom var ve uluslararası düzeyde ticari hukuk işleri üzerinde çalışıyorum. Ayrıca İngiltere, Almanya, Hollanda, Belçika ve İsviçre’de birer acentem var. Babamın kurduğu şirkette otuz beş avukat ve yirmi beş stajyer avukat çalışıyor. Diğer çalışanlarla beraber yüz küsur elemana sahibiz. Gerçekte işkolik bir insan olarak sadece kendi mesleğime odaklanmış bulunuyorum. İşlerim sebebiyle ayda sadece bir hafta Bursa’da bulunabiliyorum, diğer haftalarda ise yurt dışındaki davalarla uğraşıyorum. Size verdiğim bilgilerle de aslında hayatımın kısa bir özetini geçmiş oldum.” dedi.

Bu sözlerden sonra Serkan, Zeynep’in hikâyesini dinlemeye hazırlandı.

Zeynep biraz da mahcup bir gülümsemeye:

“Serkan Bey ben de Ziraat Fakültesi Tarımsal Yapılar ve Sulama Bölümü mezunuyum. Annemle babamı uzun bir süre önce kaybettim ve hiç kardeşim olmadığı için yalnız yaşıyorum. Ailemden bana kalan mirasla geçiniyorum ve maalesef

çalışmıyorum. Tophane semtinde ailemden kalan eski bir konakta yaşıyorum. Benim de hayatım bundan ibaret.” dedi.

Zeynep konuşurken Serkan onun ağzından çıkan her sözcüğü hayranlıkla dinledi. Sanki büyülenmiş gibi, onun söylediği her sözcüğü ezberlermişçesine içinden tekrarlardı. O, hayatı boyunca ilk görüşte aşka asla inanmamışken şimdi bu durumu yoğun bir şekilde yaşıyordu. Serkan, Zeynep'e baktığında onun hiçbir kusurunun olmamasına oldukça şaşırdı. Açık kestane rengi bukleli saçları, iri kahverengi gözleri, okkalkı kemerli burunu ve küçük ağızıyla Zeynep, eski masalarda anlatılan prenseslere benziyordu. Zeynep'in onunla konuşması ve arkadaşlığını kabul etmesi, Serkan için bir nimet gibiydi.

Tanışma günü yemekte birbirlerine, ailelerinden, üniversite yıllarından ve alışkanlıklarından bahsettiler. Serkan, sohbet sırasında gelen otuz küsur cep telefonu aramasının hepsini reddetti. O andaki tek amacı, bir dakika daha fazla Zeynep ile baş başa kalabilmektir. Zeynep, Serkan'ı dinlerken ne kadar kıymıltısız dursa da yüzündeki umut ve inanç yansıması varlığını hissettiriyordu. Bir ara Zeynep:

“Serkan, inanmayacaksın ama doktorlar bana ‘Obsesif Kompulsif Bozukluk’ teşhisi koydular. Anlamı, takıntılı düşünce ve dürtülermiş. Bence herkeste belli bir düzeyde takıntı vardır. Peki, sen bu konuda ne düşünüyorsun?” diye cilveyle karışık bir ciddiyetle sordu.

“Sana katılıyorum.” dedi Serkan. “Hayatta bazen karşımıza çıkan sorunların çözümleri çok basittir ama çoğu zaman bizler onları karmaşık ve takıntılı hâle getiriyoruz.”

“Sen de hayatı karmaşık hâle getiriyor musun?” diye sordu Zeynep.

“Hayır.” dedi Serkan. “Benim müstağni, yani yetinmesini bilen bir yapım var. Hayatta çoğu şeyi kontrol edemememi-ze rağmen, bizler onları kontrol etmek için büyük çabalar sarf ederiz. Oysa her şey, olması gerektiği gibi olmaya devam ediyor.”

“Peki.” dedi Zeynep muzipçe. “Müstağni özelliğinizden başka mottolarınız da var mıdır, Serkan Bey?” diye sordu.

“Respice Finem.” dedi Serkan ve kelimenin anlamını açıkladı: “Sen işin sonuna bak!”

“Böyle ilginç şeylere cevaz verdiğin müddetçe seninle arkadaş olmaktan mutluluk duyarım.” dedi Zeynep ve ekledi:

“‘Dünya düşünenler için bir komedi, hissedener içinse bir trajedidir.’ demiş Zygmunt Bauman. Sence bu sözülle ne demek istemiş?”

“Ben o kadar fazla derin düşünemem.” dedi Serkan, “Hedeflerim daha somut ve gerçekçidir benim. Söylediğin söz gibi bulanık ve belirsiz ifadeler benim aklımı karıştırır. Mesela eleştirel düşünce ve mantıksal çıkarıma dayalı fikirler üzerine kafa yormak benim pek de işime gelmez. Zaten iş tempom da çok fazla düşünmeye el vermez benim.”

“Peki.” dedi Zeynep. “İnancın var mı?”

“İnanç ve bilgi göreliliği diye bir kavram var. Yani daha açık konuşsam, sahip olduğumuz bilgiler ne kadar doğrudur ya da inancımız ve idrakımız ne kadar Tanrı katında makbuldür? Bundan emin değilim.”

“Çok ilginçsin. Hatta benden bile ilginçsin, sürekli tebesüm edebilmen çok güzel.”

“Hayat bir sevdadır, onu yaşa. /
Hayat bir hediyedir, onu al. /
Hayat bir bilmedir, onu çöz.
Hayat bir fırsattır, onu yakala. /
Hayat bir şarkıdır, ona eşlik et. /
Hayat bir bahçedir, onu der. /
Hayat bir iyiliktir, ona karşılık ver. /
Kendine bir iyilik yap, herkese gülümse.’
 demiş bir şiirinde Shakespeare.”

Serkan sözünü bitirdikten sonra gülümsedi. Zeynep de ona gülümseyerek baktı ve:

“Sanırım sana âşık oluyorum.” dedi. “Öyleyse ben de varım Zeynep Hanım, hatta evlenelim o zaman.” dedi Serdar. Sonra biraz duraksadı ve: “Benim gibi yoğun çalışan bir adamla evlenmek istemezsin, senin hayatını da mahvetmek istemem.” diye ekledi.

“Benim için sorun olmaz, ben de seninle olduğum zamanlarla yetinirim.” diye karşılık verdi Zeynep.

“Öyleyse buradan kalkıp hemen kuyumcuya gidiyoruz.” dedi Serkan. “Kendimize birer nişan yüzüğü alıyoruz.”

Birlikte kuyumcuya gidip birer alyans yüzük seçtiler. Yüzüklerini taktıktan sonra Serkan kuyumcuya kendilerini nişanlamasını rica etti. Bu duruma oldukça şaşırın kuyumcu, onları kırmayarak yüzüklerin kurdelasını kesti ve Serkan’la Zeynep’i nişanlı ilan etti. Birlikte bir hafta sonraya nikâh günü olarak evlenme isteklerini kesinleştirdiler.

Serdar hemen anne ve babasını arayarak ani gelişen durumu onlara bildirdi. Evlenme kararını duyan Nimet Hanım

ve Haldun Bey şaşkınlıktan neredeyse kalp spazmı geçeceklerdi. Oğullarının evlenmesini çok istiyorlardı ama olayların bu kadar hızlı gelişmesi onları şaşırttı. Serkan, kız isteme için gün belirlemeye çalışırken Zeynep anne ve babasının hayatta olmadığını ona bir kez daha hatırlattı. Zeynep'in anlatışına göre, akraba olarak hiç kimsesi yoktu. Onun akraba olarak tanıdıkları ise ona çok uzak şehirlerde yaşıyorlardı ve onlarla bağlantısı kesilmişti. Zeynep'in bir kardeşi yoktu. Bu durum Serkan'ın biraz tuhafına gittiyse de durumu fazla kurcalamak istemedi.

Bir hafta içinde nikâh işlemlerini tamamlayıp evlendiler. On beş gün boyunca Bodrum'da balayı yapıp ailece kaynaşmaya çalıştılar. Nimet Hanım, Zeynep'i o kadar çok benimsedi ki ona Bodrum'da hep birlikte kalmayı teklif etti. Bu teklif, yazları tatilde Haldun Bey ve Nimet Hanım'la beraber geçirme teminatının verilmesiyle kabul edildi.

Zeynep ve Serkan, balayından döndükten sonra Serkan'ın Bursa'daki evine yerleştiler. Zeynep'in Tophane semtinde konak tarzı bir evi vardı ve evleninceye kadarki yaşamını orada geçirmişti. Serkan ile evlenince yaşadığı konaktan ayrılmış ama nedense orayı hiç boş bırakmak istememişti. Zeynep'in aileden kalan bir mirası vardı ve aylık olarak onun hesabına düzenli bir para yatıyordu. Yatan para ise oldukça yüksek düzeydeydi.

Nikâhlarına Zeynep'in ailesi tarafından kimse katılmamıştı, bu yüzden onun nikâh şahidi Serkan'ın çalışma arkadaşı Yavuz olmuştu. Aslında Serkan da sosyal bir insan değildi ve özel hayatı iş ile ev arasında sıkışmıştı. Serkan'ın, bir ayda sadece

bir hafta ülkede kalması Zeynep'i hiç üzmemiş hatta sevindirmişti. Bir keresinde Zeynep ona:

“Aslında böyle daha güzel Serkan, seni yeni evimde hep özlemle bekleyeceğim.” yorumunu yapmıştı.

Serkan, Zeynep'le evlendikten sonra tekrar işinin başına döndü ve hemen yurt dışındaki davalarına yönlendi. O, yurt dışında olduğu zamanlarda fırsat buldukça Zeynep'i telefonla arıyor ve onunla özlem gideriyordu. Zeynep ise kendi gündelik yaşamına geri dönmüştü. Sabahleyin kalkıp kahvaltısını yapıyor ve sonrasında alışverişe çıkıp evin eksikliklerini tamamlıyordu. Gün aşırı kendi evine de gidip orayı da kontrol ediyordu.

Serkan, yurt dışından döndüğünde, birkaç günde olsa Zeynep'in evinde kalıp orada birlikte vakit geçiriyorlardı. İkinin de hayatlarına renk gelmişti ve deyim yerindeyse mutluluk içinde yüzüyorlardı. Serkan, yurt dışından döndüğünde birlikte Bursa'nın keşfedilmemiş ve gizli kalmış birçok yerine gidip kaliteli vakit geçiriyorlardı.

Serkan, bazen merakından dolayı Zeynep'ten ailesi hakkında bilgi almaya çalışıyordu. Ondan babasının, ölmeden önce avukatlık mesleği yaptığını ve annesinin ise ev hanımı olduğunu öğrendi. Zeynep'in kardeşi, amcası, halası, teyzesi ya da dayısı yoktu. İşin ilginç yanı yeğenleri ya da kuzenleri de yoktu. Zeynep'in anlattığına göre belli zaman aralıklarında hepsi ölmüştü. Onların nasıl öldükleri konusunda Zeynep herhangi bir bilgi vermek istemiyordu. Sadece aile dostu olarak gördüğü bir kadın vardı ve Zeynep'i o büyütmüştü. Kadın, Zeynep'in konağına yakın bir mesafede oturuyordu ve arandığında ortaya çıkıyordu. Serkan, Zeynep ile ismi Kadriye olan

kadını çok seyrek olarak yan yana görmüştü. Kadın neredeyse hiç konuşmuyor ve sohbet etmiyordu. Bazı şeyler Serkan'ın kafasını kurcalasa da o, Zeynep'le olan mutluluğuna odaklanmıştı. Onun yanında dünyanın en mutlu erkeği olarak hissediyordu. Zeynep'in uyumlu yapısı, onu çok sevindiriyor ve rahatlatıyordu. Onlar birbirlerini tamamlayan bir aile olmuştu ve dünyanın kendi etraflarında döndüğüne inanıyorlardı.

Serkan, Zeynep'le ilgili kafasındaki bazı düşünceleri zamanla içselleştirdi ve bazı şeylerin cevabını zamanla alacağını düşünerek olayları akışına bıraktı. O, Michelangelo'nun "Davud Heykeli"ni yapıp karşısına geçerek "Konuş be adam!" dediği gibi, kafasında tasarladığı bir kadın karşısına çıkmış ve o da onunla konuşmuştu. Serkan, evli kaldığı dönem boyunca Zeynep'le hiçbir çatışma yaşamamıştı. Evliliklerinin birinci yılı dolmaya az bir süre kala Zeynep, Serkan'dan ayrılmak istediğini bildirdi. Serkan, bu talep karşısında beyninden vurulmuşa döndü ve ona:

"Zeynep, istemeden de olsa seni kırdıysam senden çok özür dilerim. Ben seni çok seviyorum ve senden ayrı kalmaya dayanamam. Sen benim için oksijen kadar gereklisin. Gerçekten benden ne istiyorsan yerine getireceğim. Yeter ki birlikte kalalım." dedi.

Zeynep de:

"İnan Serkan ben seni, senden de çok seviyorum. Bundan sonra evli olmayacağız ama birlikte yaşamaya devam edeceğiz. Ancak ben kendi evimde kalmaya devam edeceğim. Bana niye diye sorma çünkü verecek bir cevabım yok. Sen beni prensesler hatta melekler gibi yaşattın. Çok teşekkür ederim ama lüt-